

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ
ΟΡΓΑΝΙΣΜΩΝ ΤΟΠΙΚΗΣ ΑΥΤΟΔΙΟΙΚΗΣΗΣ
ΕΚΤΕΛΕΣΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Αθήνα, 12 Μαρτίου 2014

Αριθμ. Πρωτ.: 266

Προς:

1. Υπουργό Εσωτερικών
κ. Γιάννη Μιχελάκη
Σταδίου 27
101 83 – Αθήνα
2. Υπουργό Δικαιοσύνης, Διαφάνειας
και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων
κ. Χαράλαμπο Αθανασίου
Λεωφ. Μεσογείων 96
115 27 – Αθήνα
3. Υπουργό Διοικητικής Μεταρρύθμισης
και Ηλεκτρονικής Διακυβέρνησης
κ. Κυριάκο Μητσοτάκη
Βασ. Σοφίας 15
106 74 – Αθήνα

Κύριοι Υπουργοί,

Με το άρθρο 24 του σχεδίου Νόμου «*Θέματα οργάνωσης και λειτουργίας Ο.Τ.Α.*», το οποίο φέρατε προς συζήτηση στις αρμόδιες επιτροπές, η κυβέρνηση επανέρχεται νομοθετικά στο ζήτημα της αυτοδίκαιης αργίας των αιρετών οργάνων των Ο.Τ.Α. σε περιπτώσεις, που αυτοί εμπλέκονται με ποινικές υποθέσεις, που άγονται ενώπιον της Δικαιοσύνης. Με το άρθρο 24 του ως άνω σχεδίου λοιπόν, προβλέπεται ότι, οι αιρετοί τίθενται σε αυτοδίκαιη αργία μόνο μετά από την έκδοση τελεσίδικης καταδικαστικής αποφάσεως σε περίπτωση πλημμελημάτων και για την περίπτωση των κακουργημάτων, μετά την καταδίκη σε πρώτο βαθμό. Την ίδια στιγμή, ο Νόμος 4093/2012 προβλέπει ότι, εργαζόμενος του Δημοσίου ή Ο.Τ.Α. που παραπέμπεται ενώπιον Ποινικού Δικαστηρίου, τίθεται αυτοδικαίως σε αργία με την παραπομπή του, χωρίς να εκδικαστεί η υπόθεσή του σε πρώτο έστω βαθμό, χωρίς να έχει κριθεί εάν είναι αθώος ή ένοχος από το αρμόδιο δικαστήριο και χωρίς να του παρέχεται η δυνατότητα να αντιδράσει νομικά.

Συνέπεια αυτής της παράλογης και αντισυνταγματικής ρυθμίσεως είναι η παράλυση των Υπηρεσιών, καθώς αφενός δεκάδες υπάλληλοι έχουν τεθεί σε αργία με μια απλή παραπομπή για πλημμελήματα και αφετέρου, οι εναπομείναντες, ζώντας σε ένα κλίμα πραγματικής τρομοκρατίας, φοβούνται ακόμα και τον... ίσκιό τους κατά την άσκηση των καθηκόντων τους.

Το πιο ειρωνικό δε απ' όλα είναι ότι, το Υπουργείο Εσωτερικών προκειμένου να δικαιολογήσει την διαφορετική μεταχείριση δύο ίδιων

ουσιαστικά περιπτώσεων, κάνει χρήση του τεκμηρίου της αθωότητας, της ανάγκης προστασίας των ατομικών δικαιωμάτων των αιρετών και του κινδύνου να τρωθεί η φήμη και το κύρος τους. Συγκεκριμένα, στην αιτιολογική έκθεση του Νόμου, αναφέρει:

«... Η ρύθμιση κρίνεται εύλογη ως λογική συνέχεια και του τεκμηρίου αθωότητας που κατέχει θεμελιώδη θέση στη ποινική δικαιοσύνη. Είναι πράγματι σκόπιμο, ο αιρετός Ο.Τ.Α. που κατηγορείται για κακουργήματα, να τίθεται σε αργία έπειτα από καταδικαστική απόφαση σε πρώτο βαθμό. Η περίπτωση να ακούσε η απλή παραπομπή του σε Ποινικό Δικαστήριο για τον ίδιο σκοπό κρίνεται ανεπιεικής, καθώς είναι δυνατό με τον τρόπο αυτό να στιγματιστεί κοινωνικά ο κατηγορούμενος καίτοι δεν έχει καταδικαστεί ακόμα και είναι πιθανό να αθωωθεί σε δεύτερο βαθμό ενώ ταυτόχρονα μπορεί να δημιουργηθούν ζητήματα απρόσκοπτης λειτουργίας του Ο.Τ.Α. στον οποίο υπηρετεί σε περίπτωση καθυστέρησης της περαίωσης της σχετικής διαδικασίας. Η περίπτωση των πλημμελημάτων όπως αυτά ορίζονται στην παράγραφο 1 είναι ωστόσο διαφορετική. Στην περίπτωση αυτή και για ζητήματα μικρότερης σημασίας και ποινικής απαξίας, είναι πιθανό να τεθούν σε αργία αιρετοί Ο.Τ.Α. οι οποίοι αργότερα αθωώνονται. Είναι δυνατόν έως τότε όμως να έχει παρέλθει σημαντικός χρόνος (ενδεικτικά 2 έως 3 έτη) κατά τα οποία οι εκλεγμένοι δεν θα μπορούν να ασκήσουν τα καθήκοντά τους προκαλώντας δυσλειτουργίες στις τοπικές κοινωνίες αλλά και βλάβη στη φήμη των αιρετών. Είναι επομένως ορθό να διαχωριστεί η περίπτωση της καταδίκης για αδικήματα αυτού του είδους από την καταδίκη για τα προδήλως φέροντα σοβαρότερη ποινική απαξία κακουργήματα. Κρίνεται επομένως σκόπιμο να απαιτείται τελεσίδικη απόφαση των ποινικών δικαστηρίων προκειμένου να τεθούν οι εν λόγω αιρετοί σε αργία. Η προτεινόμενη διάταξη αποφεύγοντας να ρυθμίσει όμοια ανόμοιες περιπτώσεις και χωρίς να παραβλέπει το τεκμήριο της αθωότητας των κατηγορουμένων, προκρίνεται ως η λύση που εξυπηρετεί καλύτερη την αδιατάρακτη λειτουργία των Ο.Τ.Α. και τα ατομικά δικαιώματα των αιρετών Ο.Τ.Α.».

Από την αιτιολογική έκθεση του Νόμου προκύπτει λοιπόν ότι ο Υπουργός Εσωτερικών περιβάλλει με τεράστιο σεβασμό το τεκμήριο της αθωότητας των αιρετών των Ο.Τ.Α. και κόπτεται ιδιαίτερος για την προσωπική τους τιμή και υπόληψη, που θα στιγματίζονταν εάν αυτοί έμπαιναν σε αυτοδίκαιη αργία με μια απλή παραπομπή ενώπιον της ποινικής δικαιοσύνης. Δυστυχώς όμως, ο Υπουργός Διοικητικής Μεταρρύθμισης, δεν δείχνει τον ίδιο σεβασμό στην περίπτωση των εργαζομένων (Δημοσίων Υπαλλήλων), για τους οποίους αρκεί μια απλή παραπομπή για πλημμέλημα ενώπιον του ακροατηρίου ενός ποινικού δικαστηρίου για να τεθούν σε αυτοδίκαιη αργία, χωρίς να μετράει στην περίπτωση αυτή το τεκμήριο της αθωότητας και χωρίς βεβαίως να νοιάζεται κανείς για τον στιγματισμό, την τιμή και την υπόληψη των απλών υπαλλήλων.

Μάλλον, η κυβέρνηση θεωρεί ότι μόνο οι αιρετοί έχουν τιμή και υπόληψη, που μπορεί να θιγεί, ενώ αντιθέτως, οι υπάλληλοι μπορούν να στιγματίζονται, να απομακρύνονται από την εργασία τους και να συνθλίβονται ηθικά και οικονομικά, στον βωμό ενός αόριστου και ασαφούς Δημοσίου συμφέροντος, που επιβάλλει την απομάκρυνσή τους από την εργασία τους, μέχρι την τελεσίδικη απαλλαγή τους από τις κατηγορίες που τους έχουν αποδοθεί.

Ποιο όμως Δημόσιο συμφέρον επιβάλλει να απομακρυνθεί ο απλός υπάλληλος με μια απλή παραπομπή χωρίς καν να έχει καταδικαστεί έστω σε πρώτο βαθμό, χωρίς η υπόθεσή του να έχει συζητηθεί ενώπιον ενός ποινικού δικαστηρίου, την στιγμή, που ο αιρετός, που κατά κοινή παραδοχή ασκεί πολύ μεγαλύτερη Δημόσια εξουσία, παραμένει στην θέση του και συνεχίζει να διαχειρίζεται μεταξύ άλλων Δημόσιο χρήμα, μέχρι την τελεσίδικη καταδίκη του; Τι είναι τάχα αυτό, που ο υπάλληλος, που έχει παραπεμφθεί για πλημμεληματικές πράξεις μπορεί να διαπράξει εις βάρος του Δημοσίου, που να μην μπορεί να το διαπράξει στο πολλαπλάσιο ένας αιρετός;

Εύλογα λοιπόν, συμπεραίνει κανείς: Το ίδιο ποινικό αδίκημα, αντιμετωπίζεται διαφορετικά εάν διεπράχθη από εργαζόμενο απ' ότι εάν διαπράχθηκε από αιρετό και μάλιστα με την αιτιολογία, ότι στην περίπτωση των αιρετών, αυτοί μπορεί να στιγματιστούν κοινωνικά και να θιγούν τα ατομικά τους δικαιώματα, ενώ είναι πιθανόν να απαλλαγούν σε δεύτερο βαθμό, σαν να μην ισχύουν οι ίδιοι ακριβώς κανόνες στην περίπτωση που ένα ποινικό αδίκημα φέρεται να έχει διαπραχθεί από εργαζόμενο.

Κύριοι Υπουργοί,

Ο νομοθέτης οφείλει να αντιμετωπίζει με τον ίδιο τρόπο, ουσιαστικά όμοιες περιπτώσεις (άρθρο 4 του Συντάγματος), όπως αυτή των αιρετών των Ο.Τ.Α. και των εργαζομένων.

Ο νομοθέτης οφείλει να σέβεται το τεκμήριο της αθωότητας είτε αυτό αφορά σε έναν απλό εργαζόμενο είτε σε έναν αιρετό άρχοντα (άρθρο 6 της ΕΣΔΑ).

Ο νομοθέτης οφείλει να σέβεται το Σύνταγμα, όταν νομοθετεί και πάνω απ' όλα οφείλει να κατανοεί και να σέβεται, ότι όλοι οι άνθρωποι ανεξαρτήτως κοινωνικής ή οικονομικής θέσης, έχουν ατομικά δικαιώματα, τα οποία η πολιτεία οφείλει να σέβεται και να προστατεύει, χωρίς διακρίσεις και χωρίς αφορισμούς.

Για την Εκτελεστική Επιτροπή της Π.Ο.Ε.-Ο.Τ.Α.

Ο Πρόεδρος

Ο Γεν. Γραμματέας

Θέμης Μπαλασόπουλος

Γιάννης Τσούνης